

Senyor bisbe

HOMILIES

> ORDENACIÓ DIACONAL DE JULIÀ FRANCH, FLORENCI GRAS I JOAN TIÓ

Homilia pronunciada a la catedral de Vic el dia 8 de desembre del 2010, solemnitat de la Concepció Immaculada de Santa Maria, Verge.

Sempre m'impressiona aquest moment que acabem de viure. Tres germans de la nostra comunitat diocesana han estat cridats i escollits per a rebre un ministeri en el si de l'Església. Els nostres germans Julià, Florenci i Joan han estat escollits per a rebre l'orde del diaconat al servei de l'Església. Dos d'ells, el Julià i el Joan, el rebran com a grau estable. El Florenci, aollint la meva crida, el rep en el camí, si és voluntat de Déu, vers el presbiterat.

És la primera vegada que com a bisbe d'aquesta diòcesi escullo homes per al servei diaconal en grau estable o permanent. El Julià i el Joan viuen la vida cristiana en el matrimoni. Cada un d'ells viu amb la seva esposa i els seus fills el camí de la vida i de l'amor en la família. I ara acullen aquesta crida amb la decisió ferma i humil de servir l'Església amb un nou sacrament.

Per això és bo que recordem el que ens deia el Concili Vaticà II l'any 1964: «Els diaques, enfortits per la gràcia sacramental i en

comunió amb el bisbe i el seu presbiteri, serveixen el Poble de Déu en la diaconia de la litúrgia, de la paraula i de la caritat. D'acord amb allò que l'autoritat competent li hagi assenyalat, pertoca al diaca d'administrar solemnement el baptisme, guardar i distribuir l'Eucaristia, assistir en nom de l'Església al matrimoni i beneir-lo, portar el viàtic als moribunds, llegir la Sagrada Escripura als fidels, instruir i exhortar el poble, presidir el culte i l'oració dels fidels, administrar els sacramentals, presidir el ritu d'enterrament i sepultura. Dedicats a tasques de caritat i administració, els diaques tindran present l'avis de sant Policarp: "Misericordiosos, amatents, caminant d'acord amb la veritat del Senyor, que es féu servidor de tots."»

I afegeix la Constitució Apostòlica *Lumen gentium*: «I com que, segons la disciplina ara vigent de l'Església llatina, aquests serveis tan necessaris a la vida de l'Església són molt difícils d'assegurar en molt territoris, d'ara endavant serà llegut de restaurar el diaconat com a grau independent i estable de la jerarquia... Amb consentiment del Pontífex Romà, aquest diaconat podrà ésser conferit a homes d'edat força madura, també als qui viuen en matrimoni, i a joves idonis, per als quals, però, ha de continuar vigent la llei del celibat» (LG, 29).

El meu antecessor en aquesta seu de Vic, el bisbe Josep Maria Guix i Ferreres, va instaurar el diaconat permanent a la nostra diòcesi l'any 1992. I jo, com a bisbe diocesà,

conscient del bé que aquest ministeri pot fer a la nostra Església diocesana en la seva vida i en la seva missió, he cercat candidats adients i, després d'escoltar la veu del Senyor per mitjà de la seva Església, crido i escullo aquests germans que avui rebran aquest sagrament de l'ordenació diaconal.

Certament, el Concili Vaticà II defineix el diaconat com el ministeri del servei. L'Església no en té prou de dir que tot ministeri és un servei; ella reconeix i dona testimoni que entre els ministeris n'hi ha un que és, des del seu inici, servei i que, en certa manera, no és res més que servei. El diaca és servidor de Crist, de l'Església, dels homes. I ho és a la vegada. La dinàmica del servei del diaca no pot oblidar aquest triple servei que ha de viure en la unitat del seu cor de servidor, transformat per l'Esperit, per ser el cor de Jesús servidor. El diaca és indissolublement servidor de Crist i testimoni de Crist servidor. Signe o sagrament del Crist mateix, *que no ha vingut a fer-se servir, sinó a servir* (Mc 10,45). El diaconat solament es pot comprendre a la llum de la diaconia de Jesús. És signe sacramental de Crist servidor. Expressa, amb un títol particular, aquesta actitud que el Crist ha consagrat amb la seva encarnació, amb la seva vida, la seva passió, mort i resurrecció. La diaconia s'exerceix al servei dels homes: en la resposta a les seves necessitats fonamentals corporals i espirituals i també en el servei dels més pobres i desfavorits en cada moment de la història del món i de l'Església.

El gest simbòlic de Jesús rentant els peus als seus deixebles (cf. Jn 13,15), que és com el fonament cristològic del diaconat, té un valor normatiu. L'Església solament existeix per a servir. En aquest sentit es parla del diaconat com d'una «força motriu» per al servei de l'Església. Així, doncs, aquest ministeri del diaca no va en principi lligat, com el dels pastors, a la presidència de la comunitat, a la convocatòria de la comunitat, al seu fonament estructural, a la seva eclesialitat de comunió, sinó a la seva manera de ser, a la seva autenticitat. El servei porta la comunitat eclesial a la seva identitat.

L'ordenació diaconal dels nostres germans té lloc en el dia i en la celebració litúrgica de l'Eucaristia de la solemnitat de la Immaculada Concepció de Maria. Els nostres ulls, les nostres pregàries no poden deixar de contemplar Maria, la Mare del Senyor, en el misteri de la seva bellesa immaculada, com a gràcia de Déu i com a resposta fidel de la seva llibertat totalment lliurada a les mans de Déu. L'Església amb fe agraïda proclama la seva certesa que el pecat no va entrar mai en el cor de Maria. Cap pecat, ni el pecat original, ni el pecat personal, no va macular, tacar, el cor de la que havia de ser i fou la Mare del Redemptor, Jesús, el Fill etern i unigènit de Déu, encarnat en el seu si virginal. Calia que fos així, i, per una meravella d'amor incommensurable, fou realitat. La bellesa de Maria és la seva santedat, la resposta a la gràcia de Déu. Maria és la plena de gràcia,

la plena de l'amor de Déu. Maria és la dona en la qual s'inicia la nova humanitat, perquè del seu si naixerà l'Autor de la Vida, el qui arrenca, amb la seva mort i resurrecció, la humanitat del poder del pecat i de la mort. Maria és la nova Eva. Amb ella, unida al misteri del seu Fill, la humanitat sencera troba el nou rostre, el rostre de la santedat, amb la qual hem estat pensats tots els homes, estimats de Déu.

Maria en l'evangeli que hem escoltat és model de resposta de la humanitat a l'amor de Déu. El maligne, tal com ens recordava el llibre del Gènesi en la primera lectura, posa en el cor dels primers pares la sospita que Déu és l'antagonista de l'home, que Déu és l'enemic de la llibertat humana. Aquesta temptació i aquest pecat es repeteixen al llarg dels segles en el cor de l'home i en el cor dels pobles. Entre nosaltres aquest pensament és ben present i es manifesta amb moltes actituds dels nostres coetanis. Maria és la que trenca el pecat d'Adam i Eva amb la resposta confiada a la voluntat de Déu. Ella no comprèn del tot, però sí que sap que la voluntat de Déu en la seva vida és camí de veritat, d'amor, de felicitat, de pau. I la seva resposta canvia el destí de la humanitat: *Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules.*

Estimats fills, Julià, Florenci, Joan, estimats tots fills de Déu, avui l'exemple de Maria ens esperona a ser cada vegada més l'Església que està atenta a la veu del seu Espòs. El

nostre món necessita el testimoni dels qui creiem en ell i vivim en el sí de l'Església i en la diversitat de les vocacions. El nostre testimoni ha de ser el dels qui no volen fer res més que la voluntat de Déu. I ja sabem quin és el camí: com Maria i a imitació d'ella, hem de ser la *Virgo audiens*, la verge que escolta, la veu de Déu per a complir la seva voluntat. El que salva al món no són les nostres obres, sinó la voluntat de Déu, de la qual nosaltres hem de ser «esclaus», «servents».

El papa Benet XVI, en la recent exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*, ens diu: «Els bisbes, preveres i diaques no poden pensar de cap de les maneres a viure la seva vocació i missió sense el compromís decidit i renovat de santificació, que té en el contacte amb la Bíblia un dels seus pilars.» I continua després referint-se als diaques: «Voldria referir-me també al lloc de la Paraula de Déu en la vida dels qui són cridats al diaconat, no sols com a grau previ de l'orde del presbiterat, sinó com un servei permanent. El *Directori per al diaconat permanent* diu que «de la identitat teològica del diaca brollen amb claredat els trets d'una espiritualitat específica, que es presenta essencialment com a espiritualitat de servei. El model per excel·lència és Crist servent, que va viure totalment lliurat al servei de Déu, per al bé dels homes». En aquesta perspectiva, s'entén com un «element que distingeix l'espiritualitat diaconal és la Paraula de Déu, de la qual el diaca és

crídit a ser missatger qualificat, creient el que proclama, ensenyant el que creu, vivint el que ensenya. Recomano, per tant, que els diaques conreïn en la seva pròpia vida una lectura creient de la Sagrada Escripura amb l'estudi i l'oració» (78.80).

A la intercessió de Maria, Mare Immaculada, Verge oient, deixem els nostres germans que ara seran ordenats de diaques, Julià, Florenci i Joan, perquè en l'escola de Maria aprenguin el servei humil i desinteressat, deixant en mans de Déu tota la seva vida. Que tots nosaltres, bisbe, preveres, consagrats, laics, famílies, tot veient el testimoni dels qui han rebut el do de l'Esperit Sant per a ser servidors, aprenguem a ser com Jesús, el qui va ocupar el darrer lloc, el de ser servidor de tots. Amén.

> FUNERAL DE MN. LLUÍS JANÉ I LLAMPÀ

Homilia pronunciada a la parròquia de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès el dia 18 de febrer del 2011.

1Co 15, 20-24a. 25-28 // Lc 12,35-40

Mn. Lluís Jané i Llampà ens ha deixat sense fer soroll. Ell ha estat diligent en el treball i en el neguit pels ministeris encomanats fins al darrer moment. Ahir la mort ens va arrabassar un home que, per damunt de tot, era sacerdot i que amb zel, saviesa, generositat, força, amor es va lliurar al servei de les persones. Amb els seus vuitanta anys continuava servint com a rector les parròquies de Santa Maria de Gaià, Sant Pau de Pinós i Sant Esteve de Vilaramó

i col·laborava en aquesta parròquia de Sant Vicenç de Prats de Lluçanès. I això des de l'any 1973; sense oblidar el seu servei com a educador de joves ajudant-los a obrir-se camí per mitjà dels estudis. I és que ell no comprenia la vida humana, cristiana i sacerdotal de cap altra manera: cal donar la vida, cal donar-se del tot.

Benvolguts germans, el cor del bisbe, quan acomiada un sacerdot, viu el dolor per la pèrdua d'una persona estimada, d'una persona amb la qual ha compartit una part de la vida, una persona que col·laborava en el ministeri apostòlic al servei de les parròquies. I és que un sacerdot sempre ha estat important; però, en aquests moments d'escassetat de sacerdots, adquireix un valor més gran. Cada sacerdot, jove o gran, és presència de Crist Pastor, Mestre i Espòs de l'Església enmig de les persones en les quals exerceix el seu ministeri en comunió amb el bisbe. Per això mateix, al dolor per la pèrdua de la persona amb la qual hi ha lligams d'amistat, de compartir alegries i esperances, s'hi afegeix al dolor per la pèrdua d'una persona que servia sacerdotalment les persones d'unes parròquies. I Mn. Lluís Jané tenia tant zel, tenia tant amor, tenia tanta dedicació, que el meu cor —com el vostre, germans i germanes— no pot fer res més que sentir el dolor per la seva pèrdua.

Però també és cert que els cristians, juntament amb el dolor per la mort d'una persona que estimem i encara que sembli

una paradoxa, hi posem la joia que neix de l'esperança. Nosaltres no enterrem pas els nostres difunts sense esperança, sinó que tota la celebració cristiana és amarada dels elements que no ens parlen de res més que de l'esperança posada en Crist i en la seva victòria sobre el pecat i la mort. Aquesta és l'esperança que sempre mossèn Lluís va predicar amb la força de la paraula i de la vida.

Deixeu-me que faci ressonar les paraules de sant Pau als cristians de Corint que hem escoltat: *Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer de tots els qui han mort... Tots són d'Adam, i per això tots moren, però tots viuran gràcies al Crist... El darrer enemic destituït serà la Mort... Així Déu serà tot en tots.* I aquestes paraules no són solament paraules boniques, sinó que són Paraula de Vida de Déu per a nosaltres que amb dolor i esperança enterrem el nostre germà, mossèn Lluís.

La font de la nostra esperança no rau en nosaltres mateixos ni en res d'aquest món que passa. La nostra única i definitiva esperança és l'amor de Déu. L'expressió màxima i definitiva de l'amor de Déu és el seu Fill, fet home per nosaltres, mort i ressuscitat, en qui nosaltres tenim la salvació i la vida. I aquesta salvació i vida no són sentiments ni idees: la salvació de Déu té la força de la Paraula del qui és creador; la salvació de Déu té la força de l'Amor del qui és redemptor; la salvació de Déu té la força de la Gràcia del qui és santificador.

La nostra generació en el baptisme salvador en Crist, per l'aigua i l'Esperit Sant, és el començ de la vida futura. Pel baptisme nosaltres comencem a tastar les primícies del cel i ens anem preparant per a la vida del cel. La resurrecció per a la vida de la glòria és un do immerescut de Déu, que concedeix per pura gràcia als qui la volen, l'estimen i la desitgen. Com diu un autor cristià antic: «És manifest que, a bon dret, tan sols es deslliuraran de la corrupció i del pecat aquells qui s'hauran ajustat a la voluntat i a la natura de Crist: a la natura, en quant són homes, i a la voluntat, en quant hauran estimat la seva vinguda i la seva Passió, hauran obeït els seus preceptes i volgut el mateix que ell vol» (Nicolau Cabàsila, *La vida en Crist*, 56).

Germans i germanes, no oblidem el que deia sant Agustí: «Déu que t'ha creat sense tu, no et salvarà sense tu.» I visquem la nostra condició de batejats amb tota veritat i sinceritat. La fe és la resposta de l'home a l'obra salvadora de Déu. I la fe és personal. Cada un de nosaltres ha de donar la resposta personalment. Ningú no la pot donar per nosaltres. La vida del qui ha estat batejat demana acceptar el do rebut de Déu i deixar que aquest fructifiqui en la nostra vida.

La vocació pròpia del sacerdot en l'Església i en el món és la de fer present amb la paraula i la vida, totes amarades del testimoni amb la força de l'Esperit Sant, la crida a acceptar l'amor que prové de Déu. El sacerdot enmig de la comunitat cristiana és

el qui malda perquè els qui han rebut el do del baptisme visquin amb fidelitat el do de salvació rebut. No hi ha cap altra raó de ser del ministeri sacerdotal, instituit per Crist i que serà present fins a la fi dels segles: fer present Crist i la seva acció salvadora enmig del món.

I, per això, no és el mateix acceptar Crist que menystenir-lo; intentar de viure segons els seus manaments de vida, que oblidar-los. No és el mateix lluitar amb les armes de la pregària i dels sagraments per ser fidel a la vida rebuda en el baptisme, que viure segons el món i les seves seduccions. La vida que es promet al qui creu en Crist i lluita per viure la seva vida és la vida eterna i la resurrecció.

Aquesta és la nostra esperança en aquests moments del comiat de Mn. Lluís Jané. Nosaltres som testimonis de la seva fe en Crist, del seu desig que les persones visquessin d'acord amb la seva condició de cristians, del seu treball perquè les persones tinguessin a prop les fonts de la paraula i dels sagraments. Per això creiem i esperem que ell serà dels qui participaran de la resurrecció de la qual Crist és la primícia, el primer de tots els qui han de ressuscitar a la vida de la glòria.

Mn. Lluís Jané ha donat testimoni en la seva vida del desig de ser servidor fidel del Senyor. La seva mort ens ha sorprès, però estic ben segur que a ell no l'haurà sorprès,

perquè, amb l'ajut de la misericòrdia de Déu, ha estat trobat *a punt, amb el cos cenyit i els llums encesos*. El veritable deixeble de Crist ha d'estar sempre i en cada moment equipat moralment, de tal manera que pugui immediatament acudir a la crida del Senyor quan vingui a cercar-nos. Davant de Crist, el qui és el jutge de vius i morts, hem de presentar la nostra vida. I tant de bo que ens trobi amb el cor net i clar, sense ensopec moral; carregats de fruits de justícia per Jesucrist, per a glòria i lloança de Déu (cf. Fl 1,10s). Aquesta és la gràcia de la misericòrdia de Déu que esperem per al nostre germà, mossèn Lluís, i per a tots i cada un de nosaltres.

En l'evangeli hem escoltat com ens deia Jesús: *Feliços els criats que l'amo trobarà vetllant al moment de la seva arribada. Amb tota veritat us dic que se cenyirà, els farà seure a taula, i ell mateix passarà a servir-los d'un a un*. Aquesta és també la nostra esperança que trasmuda el nostre dolor en goig. Mossèn Lluís ha estat el servent que el Senyor ha trobat vetllant. Ell ha estat sempre fidel en el seu sacerdocí ministerial i s'ha posat al davant del poble, en persona de Crist, per fer-lo present en la celebració de l'Eucaristia, memorial de la Passió del Senyor. Ara en el cel el Senyor l'ha convidat a la taula eterna del festí de l'Amor de Déu, i Crist, el que ell feia present en tota la seva vida i especialment en l'Eucaristia, és el qui el serveix. Ara en la vida eterna participa ja en plenitud del que

ens deia ple d'esperança sant Pau: *Déu serà tot en tots*. Així ho esperem i ho confiem a la infinita misericòrdia infinita de Déu. Li demanem amb caritat aquesta misericòrdia purificadora per al nostre germà mossèn Lluís.

Ha mort un pastor de comunitats de la nostra diòcesi. I mentre l'encomanem perquè rebí el premi dels servidors fidels, també sabem que aquest és un moment de gràcia per a demanar al Senyor el do de les vocacions sacerdotals per al servei de les parròquies i comunitats. A la intercessió de Santa Maria, invocada a la parròquia de Gaià i sota l'advocació de Lurdes de Prats, li encomanem el qui fou servidor de l'Església en el seu llarg sacerdocí, cinquanta-quatre anys, i li encomanem els joves que el Senyor crida, a la porta de la seva generositat, perquè siguin predicadors valents i pacífics de l'Evangeli. Amén.

> FUNERAL DE MN. PERE BRUCH I CAPDEVILA

Homilia pronunciada a la residència del Sant Crist d'Igualada el dia 21 de febrer del 2011.

1Co 15, 51-57 // Lc 23,33.39-43

En l'evangeli acabem d'escoltar un fragment de la passió de nostre Senyor Jesucrist segons l'evangelista sant Lluç. Jesús sofreix el suplici de la creu per la redempció de la humanitat i en el mateix suplici apareix la seva misericòrdia envers el bon lladre, que li

obre el cor al seu perdó. I les paraules que Jesús li dirigeix són les que a tots nosaltres ens agradaria de sentir dels mateixos llavis de Jesús en l'hora de la nostra mort: *Tho dic amb tota veritat: avui seràs amb mi al paradís*. I nosaltres, en la missa exequial de Mn. Pere Bruch Capdevila, les hem escoltades, amb la certesa, fonamentada en la mateixa misericòrdia de Jesús, que el nostre germà, que ens ha deixat, les ha escoltades en el moment de la mort dels llavis de Jesús, en qui ell cregué, esperà i a qui estimà fermament.

Mn. Pere Bruch va exercir els seus darrers anys el ministeri sacerdotal en aquesta ciutat d'Igualada, ben a prop dels malalts i ancians. El sentit del seu sacerdocí era portar a tots els qui tenia a prop el Senyor. Les paraules de l'evangeli són per a mi ben evidents aplicades al seu ministeri. Ell volia que el qui el Senyor posava a les seves mans, per portar-los a les fonts de la misericòrdia, sentissin la paraula clara i amorosa de Jesús: *Avui seràs amb mi al paradís*.

Perquè, què és el sacerdocí ministerial en l'Església, sinó deixar que Crist passi per les mans, la boca, la persona tota del qui ha estat cridat, escollit i consagrat, a fi que els homes i les dones, els infants i els joves es trobin amb l'únic que pot omplir la seva vida i donar-los la salvació que és la plenitud de la vida? El papa Benet XVI, en l'homilia de l'Eucaristia de clausura de l'Any Sacerdotal, va dir amb tota veritat

i claredat: «El sacerdot no és simplement algú que té un ofici, com aquells que tota societat necessita perquè puguin accomplir-s'hi determinades funcions. Al contrari, el sacerdot fa el que cap ésser humà no pot fer per ell mateix: pronuncia en nom de Crist la paraula de l'absolució dels nostres pecats, canviant així, a partir de Déu, la situació de la nostra vida; pronuncia sobre les ofrenes del pa i el vi les paraules d'acció de gràcies de Crist, que són les paraules de la transsubstanciació, paraules que el fan present a ell mateix, el Ressuscitat, el seu Cos i la seva Sang, transformant així els elements del món. Són paraules que obren el món a Déu i l'uneixen a ell. Per tant, el sacerdot no és un "simple ofici", sinó un sagrament: Déu es val d'un home amb les seves limitacions per a estar, a través d'ell, present entre els homes i actuar a favor seu. Aquesta audàcia de Déu, que s'abandona a les mans d'ésser humans; que, fins i tot, coneixent les nostres debilitats, considera els homes capaços d'actuar i presentar-se en lloc seu; aquesta audàcia de Déu és realment la grandesa més gran que s'oculta en la paraula sacerdoti.»

Germans estimats, que pregueu en aquesta Eucaristia en caritat per l'etern descans de Mn. Pere Bruch, havent oït les paraules precioses del Papa sobre el sacerdoti, ¿no neix en vosaltres la confirmació del que sempre heu pensat: Mn. Pere Bruch ha estat en la seva vida un sacerdot de Crist audaç, decidit, lliurat, enamorat del seu sacerdoti?

I és que, mirant la seva figura, recordant la seva vida, rememorant les seves expressions, l'únic que em neix del cor és dir que Mn. Pere Bruch ha estat sacerdot, sacerdot de cap a peus. I ell no volia ser res més, i no volia que la gent el veiés com a res més. Ell no volia entrar en les aventures de desdibuixar el regal del sacerdoti ministerial que havia rebut. Ell volia ser sempre fidel, a semblança dels germans màrtirs de la persecució religiosa que l'havien precedit. En el seu cor i en les seves obres no hi entrava res més que l'expressió del seu desig de ser sacerdot fidel a Crist i a la seva Església. Un sacerdoti que ell no entenia de cap altra manera que en comunió amb el seu bisbe.

Per això mateix, a mi en aquesta homilia de la missa exequial de Mn. Pere Bruch no em neix del cor res més que parlar de Jesús i del seu sacerdoti a favor de tota la humanitat, i al mateix temps del sacerdoti ministerial, que ell ha instituit perquè tot el Poble de Déu pugui exercir el seu sacerdoti en Crist.

El Senyor en la seva providència escull uns homes que, per la gràcia sacramental, vagin al davant del poble com a servidors, l'alimentin amb la paraula i el refacin amb els sagraments. Aquests homes, com ens recordava el Sant Pare, som febles i limitats, com l'apòstol Pere, i necessitem cada dia passar per l'examen de l'amor de Jesús: *Pere, m'estimes més que aquests?* I la nostra confessió humil és la de sempre: Senyor, ja sabeu com us estimo. Ja sabeu com en

sóc, de feble i pecador. Ja sabeu com n'és, el meu amor, de feble i pobre. Però del que sí que estic segur és que vós m'estimeu i teniu l'audàcia de confiar en mi. Ajudeu-me a estimar-vos i a estimar els germans com vós voleu. Doneu-me l'audàcia de donar-me del tot.

La vida senzilla del sacerdot enmig del món no té cap altra clau que la de fer present Crist sacerdot, pastor, mestre i espòs de la seva Església. I aquesta presència de Crist és salvació en l'avui de la humanitat. El sacerdoci de Crist a favor de tota la humanitat obre les portes de la vida eterna, de la vida en plenitud a tot el qui creu en ell i es deixa fer per la seva gràcia amorosa. Crist és la salvació de la humanitat, ell és el Salvador de tots els homes. Una humanitat sense Crist és una humanitat sense la font autèntica de la veritat i l'amor. Sense Crist no hi ha amor vertader, la veritat no resplendeix; el cor de l'home i de les cultures cau en la foscor de l'egoisme i la mentida. Crist és la llum del món, l'única i veritable llum del món.

Per això Crist vol regnar en el món, perquè tots els homes tinguin la llum de la vida i de l'amor. I el regnat de Crist és el del servidor, del qui dóna la vida, del qui regna des de la creu, rebutjat i al mateix temps donant-se, perdonant, acollint, essent font de vida eterna, com hem escoltat en l'evangeli: *T'ho dic amb tota veritat: avui seràs amb mi al paradís.*

I aquesta reialesa del servidor crucificat que es dóna per la humanitat necessita dels ministres de Crist, que no vulguin —repeteix— ser res més que presència de Crist sacerdot, mestre, pastor i espòs de la seva Església, de tota la humanitat cridada a esdevenir el seu Cos. Per això, en el moment del comiat d'un sacerdot fidel, el meu cor de bisbe —com el vostre, germans i germanes— no pot fer res més que donar gràcies pel «sí» que ell va donar a la crida vocacional en la seva joventut, i pel seu «sí» en tota la seva vida sacerdotal, malgrat les dificultats i els cants de sirena que demanaven un no sé què que minava la fidelitat i el lliurament. I al mateix temps, del meu cor, com del vostre, en el moment de gràcia de la mort d'un sacerdot fidel, surt presentar al Senyor la nostra pregària perquè envii treballadors als seus sembrats. I al mateix temps aquesta pregària a Déu és una crida de Déu als cors de joves que es considerin capaços d'això mateix; no perquè ells s'hi senten, sinó perquè Déu els en creu capaços.

Germans estimats, la nostra fe en Crist ens fa mirar amb audàcia tota la vida i àdhuc la mateixa mort. Avui, mirant la vida i la mort de Mn. Pere Bruch, nosaltres també com sant Pau podem dir: *La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teva victòria? On és l'agulló que t'incitava?* Perquè Crist amb la seva mort i resurrecció ha vençut per sempre el pecat i la mort. I per això estem segurs, posant l'esperança en el Senyor i en la seva misericòrdia, que el nostre germà

que ha acabat la seva cursa de servidor fidel ha estat cridat a la vida eterna. I en aquesta vida eterna ell serà en Crist, sacerdot eternament a favor de tota la humanitat; i a la fi dels temps, quan Crist es manifesti ple de glòria i de majestat, serà cridat a la resurrecció definitiva i el seu cos, que enterrem en la debilitat mortal, serà revestit d'immortalitat, com ens ha ensenyat sant Pau.

Santa Maria, mare i reina dels apòstols i dels sacerdots, a qui tantes vegades va invocar amb amor filial Mn. Pere Bruch, acompanyeu-lo en la seva entrada a la seva pàtria definitiva i mostreu-li Jesús, fruit beneït del vostre ventre. Amén.

> FESTA DE LA MISTERIOSA LLUM 2011

Homilia pronunciada a l'església parroquial de la Mare de Déu del Carme, a Manresa, el dia 21 de febrer del 2011.

Srs. Rector d'aquesta Parròquia del Carme,
Germans preveres, diaca,
Sr. Josep Camprubí, Alcalde d'aquesta Ciutat de Manresa,
Srs. Regidors,
Membres de l'Associació de la Misteriosa Llum.
Membres del Parc de la Sèquia de Manresa, entitat administradora de la festa de la Misteriosa Llum d'aquest any 2011,
Estimats tots, fills de Déu.

Avui tota la ciutat de Manresa posa els seus ulls i el seu cor en aquest temple del Carme.

I ho fa amb el record agraït pel fet meravellós d'aquella «Misteriosa Llum» ocorregut el 21 de febrer de l'any 1345 i que va significar el final del litigi que tenia Manresa amb el bisbe de Vic. I com a fruit d'aquesta concòrdia va ser possible la construcció de la Sèquia per la qual ha passat l'aigua que ha fet possible la vida amb més abundància, en els camps, en l'artesanía, en la indústria, en les llars de la ciutat de Manresa. Han passat quasi vuit segles i la Sèquia ha fet molt de bé a la ciutat i als seus habitants; i per això, quasi com un «vot de poble», la ciutat vol donar gràcies a Déu per la Misteriosa Llum i per la mateixa Sèquia i l'aigua abundant que ens porta des del riu Llobregat.

Estem celebrant l'ofici solemne de la festa de la Misteriosa Llum. Aquest és l'acte central de l'agraïment a Déu pels dons de la Llum i de l'Aigua que els ciutadans de Manresa, encapçalats per les seves autoritats, fem en aquest dia de festa tan especial i única de la nostra ciutat. És tradició aplegar-nos en aquesta església del Carme per commemorar el fet de la Misteriosa Llum que, venint de Montserrat, va entrar per un vitrall del temple, omplint-lo de claredat, i va sortir per tres vitralls. Aquest fet misteriós ens parla de la Unitat de Déu en la Trinitat de les persones. Com canten els goigs: «Aquella llum resplendent / tan gentil, tan clara i pura / la Trinitat ens figura, / Misteri tan excel·lent.»

Aquest fet va il·luminar els cors dels qui estaven en litigi per a arribar a la concòr-

dia i a l'entesa. I la llum va portar l'aigua abundant. Aquesta tradició, en els inicis del segle XXI, no sols es manté, sinó que, en la voluntat dels qui estimen Manresa i els seus habitants, és reforçada i projectada com a part de la identitat local. El vostre bisbe, com tots els bisbes que ho han estat d'aquesta diòcesi, s'alegra amb vosaltres i s'uneix cordialment a la vostra acció de gràcies, com un ciutadà més d'aquesta noble ciutat de Manresa.

L'aigua és el gran do que arriba a aquesta ciutat portada per la Sèquia. Suaument recorre el seu camí i arriba a la nostra ciutat de Manresa. Avui en aquesta missa d'acció de gràcies us convido a contemplar el gran do de l'aigua.

Tots sabem per experiència que l'aigua és necessària per a la vida. En el nostre país de cultura mediterrània, en què passem per temps de pluja abundant i per temps de secada, sabem apreciar el gran do de l'aigua. Un camp regat per l'aigua pot donar més fruits per al sosteniment de les persones i dels animals que estan al nostre servei. I per altra part en temps de secada veiem, no solament com les terres estan assedegades, sinó que també veiem com els rius porten poca aigua i se'ns fa difícil abastir les cases, els camps i la indústria.

La mirada cristiana a la naturalesa ens fa descobrir la mà amorosa de Déu, que com a do ens ofereix tota la creació, tota la

naturalesa per a poder viure amb dignitat. I la mirada cristiana no solament veu en l'origen de l'amor de Déu tot el do de la creació, sinó que també reconeix que el mateix amor, en la seva Providència, manté en el ser tot allò que ha creat. Però, al mateix temps que ens fa reconèixer el do de la naturalesa, ens fa descobrir la responsabilitat que tenim respecte al do rebut. L'àmbit natural és un do de Déu, no solament per a alguns homes, sinó per a tota la humanitat. Per això l'ús que hem de fer de la naturalesa, dels dons de la creació, ens demana a tots nosaltres, personalment i socialment, una responsabilitat amb els pobres, les generacions futures i tota la humanitat.

És molt important reconèixer la naturalesa tota, i en particular l'aigua, que avui contemplem, com un do de Déu per a la humanitat. Ens diu el papa Benet XVI en l'encíclica *Caritas in veritate*: «Quan es considera la naturalesa humana, i en primer lloc l'ésser humà, fruit de l'atzar i del determinisme evolutiu, disminueix el sentit de la responsabilitat en les consciències. El creient reconeix en la naturalesa el meravellós resultat de la intervenció creadora de Déu, que l'home pot utilitzar responsablement per a satisfer les seves necessitats legítimes —materials i immaterials— respectant l'equilibri inherent a la creació mateixa. Si s'esvaeix aquesta visió, s'acaba per considerar la naturalesa com un tabú intocable o, al contrari, per abusar-ne. Ambdues actituds no són conformes a la visió cristiana de

la naturalesa, fruit de la creació de Déu» (núm. 48).

L'ús responsable de l'aigua ens demana a tots nosaltres posar aquest recurs a l'abast de tots, sense caure en el malbaratament, perquè l'aigua no és un recurs inesgotable. I tampoc l'aigua no pot ser subjecte d'especulació a favor d'uns pocs. L'aigua pertany a tots. L'aigua ha d'estar, com tot recurs de la naturalesa, al servei de l'home. La naturalesa mai no ha de ser considerada més important que la persona mateixa. I al mateix temps tampoc no ha de ser menyspreada la naturalesa en nom de la tècnica. La naturalesa mateixa té en si mateixa unes lleis que ens indiquen la finalitat i els criteris que hem de tenir en compte per a un ús intel·ligent, no arbitrari ni merament instrumental. Ens cal un ús dels recursos naturals —com hem dit— que tingui en compte tots els homes d'ara i del futur. Hem de tenir com a deure importantíssim deixar la terra a les noves generacions en un estat en què puguin habitar-la dignament i seguir conreant-la, per a poder tenir els recursos de sustentació per a ells i els seus fills.

Per això mateix la veu de l'Església, que té una responsabilitat respecte a la naturalesa, en quant creació de Déu, no solament ha de defensar la terra, l'aigua i l'aire com a dons de la creació que pertanyen a tots, sinó que també ha de protegir sobretot l'home contra la destrucció d'ell mateix.

Ens cal una «ecologia humana», cal retornar sempre a l'home com a subjecte moral amb drets i deures. I per això l'autèntica ecologia humana recorda sempre «el dret a la vida i la mort natural. Si es fa artificial la concepció, la gestació i el naixement de l'home, si es sacrifiquen embrions humans a la investigació, la consciència humana acaba perdent el concepte de l'ecologia humana i amb ella de l'ecologia ambiental... El llibre de la naturalesa és un i indivisible, tant en el que concerneix la vida, la sexualitat, el matrimoni, la família, les relacions socials, en una paraula, el desenvolupament humà integral, com en la relació amb la mateixa naturalesa» (*Caritas in veritate*, 51).

Avui, festa de la Misteriosa Llum, cal que agraïm al Senyor especialment el do de l'aigua. I per a nosaltres són adients aquestes paraules de sant Francesc d'Assís: «Lloat siguis, Senyor, / per l'Aigua, la germana servidora i humil, / preuada i casta.»

I, meditant sobre l'aigua, voldria també amb vosaltres —com fem arreu de la diòcesi aquest any— mirar el sagrament de l'aigua i de l'Esperit Sant, el baptisme. Arreu de la diòcesi, com també en les parròquies i comunitats d'aquesta noble ciutat de Manresa, ressonen les paraules del lema d'aquest curs pastoral dirigides a tots i cada un de nosaltres per a ajudar-nos a preguntar-nos per la realitat fonamental de la nostra vida cristiana: «Què n'has fet, del teu baptisme?»

Aquestes paraules les va dir el papa Joan Pau II en el primer viatge apostòlic a França l'any 1980, en què celebraven el 1.600 aniversari del baptisme del rei dels francs Clodoveus. La paraula forta i clara del Papa va ressonar per tot el país veí, preguntant-los per l'acolliment del do del baptisme que els fills d'aquest país havien rebut. També cal que ens ho preguntem nosaltres amb sinceritat i valentia.

Hem rebut el baptisme com un do de Déu. El baptisme és un do immerescut. Sense cap mèrit nostre l'hem rebut. Els nostres pares van fer aquesta opció i ens van portar a les fonts de la vida cristiana i per mitjà de l'aigua i la paraula el nostre ésser va ser netejat i, juntament amb el nostre nom que ens acompanya tota la nostra vida, fou invocada la Trinitat Santíssima: «Jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.»

No puc deixar de relacionar els dos elements: l'aigua del baptisme i la misteriosa llum que significa la Unitat divina en la Trinitat de les Persones, en entrar en aquest temple del Carme. Així també nosaltres en rebre el baptisme vam entrar en la vida cristiana, la vida de fills de Déu, la vida de redimits en Crist, la vida de l'Esperit Sant, la vida en l'Església, la vida que ja és primícia de la vida eterna.

El baptisme també porta el nom d'il·luminació. Per mitjà del baptisme nosaltres entrem a la llum de la fe cristiana. La vida

de fe, que ens és lliurada en el baptisme, és com una llavor cridada a desenvolupar-se. La vida del batejat en Crist és la del qui accepta que la llum de Crist el vagi il·luminant en el camí de la vida. Sense la llum de Crist, a la vida de l'home en aquest món li manca la capacitat d'entendre tota la realitat en la seva pregonesa. El mateix que la llum del sol ens fa possible de veure la meravella de la creació, en tota la seva fondària, color i relleu, així també la llum de Crist fa possible veure la realitat de Déu en la seva plenitud, com també la realitat de la persona, de tota persona, i de la mateixa naturalesa com a do de Déu.

De manera misteriosa en la ciutat de Manresa la llum i l'aigua es van unir per fer possibles la concòrdia i el progrés. També de manera misteriosa, de manera sacramental, l'aigua i la llum s'uneixen en el sagrament del baptisme que al llarg dels segles en aquesta ciutat, com per tot el món, l'Església ha administrat en nom de Déu a les generacions de cristians. Aquest «misteri», aquest «sagrament», ha fet el bé a milers i milers de persones i els ha obert les portes de la vida veritable i eterna; i d'aquesta font del baptisme, per l'aigua i l'Esperit Sant, han brotat fruits de vida cristiana que han fet tant de bé a aquesta ciutat, les seves persones, les seves famílies, les seves institucions.

Que no s'esgoti aquesta font d'aigua i de llum que és el baptisme! Que els qui l'hem

rebut visquem d'acord amb el do rebut! Que el testimoni dels cristians continuï essent, com fa quasi vuit-cents anys, de reconciliació i fraternitat, amb el cor obert a tots els homes i tots els pobles, amb un cor obert especialment als qui sofreixen enmig nostre, sense fer cap distinció de llengua, cultura o religió!

Que també sigui el nostre cor agraït a Déu pel do de la fe cristiana i pel do del baptisme: lloat sigueu, Senyor, per haver-nos cridat a la vida cristiana per mitjà del baptisme. Que siguem sempre llum en el nostre món. Senyor, que mai no amaguem, ni enfosquim, ni apaguem la llum que de vós hem rebut. Amén.

> MISSA D'ACCIÓ DE GRÀCIES EN EL SEGON CENTENARI DEL NAIXEMENT I BAPTISME DEL BEAT JOSEP TOUS D'IGUALADA

Homilia pronunciada a la basilica de Santa Maria d'Igualada el dia 26 de març del 2011.

Sr. Rector d'aquesta parròquia i arxiprest,
Pare provincial dels caputxins, pares i germans,
Mare General, Rvda. Belkis Román, Consell General, germanes,
Comunitats educatives dels col·legis de la Congregació.

Fou el dia 31 de març de l'any 1811 —ara fa just dos-cents anys— que en aquesta ciutat

d'Igualada naixia el beat Josep Tous i Soler i, l'endemà, a la pila baptismal d'aquesta església de Santa Maria, era batejat, posant-li els noms de Josep-Nicolau-Jaume. I nosaltres, la família del seu poble, de la seva diòcesi, de la congregació religiosa d'ell nascuda, les germanes Caputxines de la Mare del Diví Pastor, i els col·legis que volen viure la pedagogia toutsiana, tots nosaltres, volem en aquesta missa donar gràcies a Déu pel do de la seva persona, de la seva vida i de la seva obra. Una acció de gràcies també en l'alegria per la seva beatificació. Aviat en farà un any, el 25 d'abril. Molts de nosaltres ho vam poder viure i guardem en el cor el goig de l'Esperit pel do de la beatificació del P. Josep Tous, sacerdot caputxí.

Ha estat una gràcia de l'amor misericordiós de Déu que puguem celebrar el segon centenari del naixement i el baptisme del P. Josep Tous, podent-lo mirar com a beat i podent-lo invocar com a intercessor nostre davant el Senyor en el culte oficial de l'Església. Aquesta gràcia ens compromet també a aprofundir en el testimoni que ens ha deixat i a continuar amb fidelitat l'obra que el Senyor, per mitjà d'ell, ha fet entre nosaltres.

Avui la nostra mirada agraïda contempla el seu naixement i el seu baptisme, i ho fem en el mateix lloc, a la ciutat d'Igualada en què ell va néixer i en el temple on fou batejat. La seva vida d'infant transcorregué amb el testimoni de fe i pietat dels seus pares, germans i avis. A casa va aprendre a pregar juntament amb els altres membres de la seva família i

va escoltar les narracions de la història de salvació i de la vida dels sants. En la seva parròquia va trobar el caliu de la pregària i dels sagraments, així com del testimoni de la fe explicada i aplicada a la vida. Tampoc no podem oblidar la tasca de l'escola per a aprendre els elements essencials que permeten a una persona desenvolupar la seva vida.

Una primera mirada, doncs, ens ha de fer veure la importància de les tres realitats d'educació dels infants d'ahir, en la vida del beat Josep Tous d'Igualada, d'avui, per als infants que es van obrint a la vida, i per al futur de les noves generacions. Em refereixo a la importància de la família, l'escola i la parròquia per a l'educació dels infants i en concret per a la transmissió de la fe als infants i joves.

Tota la vida i la persona del beat Josep Tous d'Igualada no s'entén sense la fe en Crist. La fe cristiana no fou per a ell una realitat perifèrica. La fe cristiana va modelar tota la seva existència, donant-li la profunditat i la grandesa en la humilitat de la seva persona. Sense Jesús, a qui ell reconegué vivent en el seu cor, en l'Església i enmig del món, no s'entén l'opció del seu cor jove, de deixar-ho tot i lliurar-se al camí de la vida religiosa, en la família dels germans menors caputxins. Sense l'amor a Jesús en el misteri de la seva passió i mort, tampoc no s'entén la fortalesa del beat Josep Tous d'Igualada en el moment de la persecució, de l'empresonament, de l'exili, l'exclaustració per lleis injustes. Sense

la confiança en Jesús tampoc no s'entén la seva vida de recerca de la voluntat de Déu. Sense un cor ple d'amor a Jesús no s'entén l'obra de les germanes caputxines de la Mare del Diví Pastor, per a portar els cors d'aquelles dones joves a lliurar-se a l'amor de Jesús i per a portar els infants i joves a conèixer i estimar més Jesús. Sense Jesús, l'amor del seu cor, no podem entendre el lema que repetia a les seves filles i germanes i que vivia en els moments de dificultats i contrarietats: «Fe i confiança en Déu.»

Benvolguts germans i germanes, tota aquesta història d'amistat i fidelitat entre Jesús i Josep Tous d'Igualada va tenir els seus inicis humils i senzills aquí mateix. En el baptisteri d'aquesta església, el dia 1 d'abril de 1811, ara fa dos-cents anys, un sacerdot vicari d'aquesta parròquia va administrar el sagrament del baptisme a un infant acabat de néixer que els seus pares i padrins portaven a les fonts de vida de l'Església. Les paraules del ritual van sonar juntament amb el gest de l'aigua vessada en el cap del nadó: «Josep-Nicolau-Jaume, jo et batejo en el nom del Pare, i del Fill, i de l'Esperit Sant.» En aquell moment, de manera misteriosa, de manera sacramental, el do de l'amor gratuït de Déu es va vessar en el cor d'aquest noi; la seva ànima quedà neta del pecat original; l'Esperit Sant es va vessar en el seu cor per a acompanyar-lo tota la vida; el Pare etern el va mirar, en el seu Fill estimat, i el va reconèixer com a fill seu; les portes de la gran família de l'Església el van acollir per acompanyar-lo sempre; fou constituït hereu

de la vida eterna; en una paraula, aquell dia la seva vida es va unir a la de Crist, per participar del dons de la seva salvació i la seva llibertat, i això d'una manera inesborrable. Aquell dia va començar l'aventura d'amor entre Jesús i Josep Tous.

En el fragment de la carta als cristians d'Efes que ens ha estat proclamat hem escoltat com sant Pau ens convida a la unitat, la qual ell reconeix com a do de Déu, que té Déu mateix com a origen. Ell recorda la font de la unitat: un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme. I penso que és també el mateix que avui ens diu el beat Josep Tous d'Igualada. Ell ens convida a mirar Jesús, a qui ell estimà amb tot el cor, des de la seva tendra infància fins al final de la seva vida. Ell ens convida a mirar Jesús i la seva obra de salvació en la humanitat i ens porta cap a la fe i el baptisme. És a dir, ell ens convida a estimar la nostra fe cristiana i la gràcia de Déu que ell ens ha donat com a llavor que ha de créixer. Els cristians tenim tots els dons per a poder viure sempre en la fe i confiança en Déu. Jesús amb la seva mort i resurrecció ens ho ha aconseguit. En el baptisme hem participat d'aquesta vida. Però el baptisme no és solament una obra d'un dia; cada dia la font del nostre baptisme brolla en el nostre cor per donar-nos la gràcia de la fe i la confiança en Déu. Com ens diu el papa Benet XVI en el missatge per a la Quaresma d'aquest any: «El baptisme no és un ritu del passat, sinó el trobament amb Crist que conforma tota l'existència del batejat, li dóna la vida divina i el crida a una conversió sincera,

iniciada i sostinguda per la gràcia, que el porta a aconseguir la talla adulta de Crist.»

Però és també cert que necessitem l'Eucaristia dominical perquè això sigui realitat. La missa dominical ens és totalment necessària per a poder treure de la font de gràcia que hem rebut en el nostre baptisme la força per a viure cada dia en la fidelitat a l'amor a Déu i l'amor als germans. Mirant la vida del beat Josep Tous d'Igualada veiem com n'era, el seu cor, d'enamorat de Jesús; el seu cor era eucarístic. No és casual que ell morís celebrant l'Eucaristia. Sembla que ell ens volgué deixar com a testament el millor que tenia, el seu sacerdoci, i aquest exercit en el moment culminant, la celebració de l'Eucaristia.

Som tots ben conscients de les dificultats que té la participació en l'Eucaristia dominical i que són pocs els infants i joves que hi participen. Però com a pastor de l'Església no em puc resignar a veure els nostres temples sense infants i joves. I tampoc no ens hi podem resignar tots nosaltres per raó de l'amor a Jesús i del mateix amor als infants i els joves. La missa dominical no és una realitat optativa en la vida d'un cristià, d'un batejat. Necessitem el trobament amb Jesús el dia de la seva resurrecció, el diumenge, per a poder viure la vida en Crist, per a poder desenvolupar tota la gràcia rebuda en el nostre baptisme. Necessitem l'Eucaristia perquè Jesús és la vida per al món. Jesús vol portar vida al món i vol fer-ho per mitjà de nosaltres, de tots nosaltres, els seus deixebles, membres

de la seva Església. El beat Josep Tous fou fidel a Jesús, fou fidel a l'Eucaristia; i en ell veiem quant de bé ha fet i continua fent en el món el qui es deixa estimar i omplir de dons per Jesús.

El nostre món necessita sacerdots sants, com el beat Josep Tous d'Igualada, avui, potser, més que mai en la història. El nostre món, germans i germanes, necessita famílies verament cristianes. La nostra societat necessita educadors i educadores cristianes que no tinguin altre deler que estimar els infants i joves i portar-los, des de la llibertat, al trobament amb Jesús, l'únic salvador de tots els homes. I permeteu que us ho torni a dir: la font dels sacerdots sants, de les famílies cristianes, dels educadors cristians, són aquests dos sagraments de Crist: el baptisme i l'Eucaristia. Les nostres famílies, les nostres comunitats eclesials, les nostres escoles necessiten redescobrir una vegada més aquests dos sagraments de vida nova i eterna.

Germanes caputxines de la Mare del Diví Pastor, educadors de les escoles tousianes, alumenes i pares d'aquestes escoles, l'Església ha reconegut la santedat del beat Josep Tous d'Igualada. I la seva vida i la seva santedat han de ser per a vosaltres un testimoni que us ajudi a viure en la santedat dels fills de Déu. Ell fou fidel essent un home bo, silenciós i humil. Aquest ha de ser el vostre estil, la vostra forma de viure, la vostra marca distintiva: la bondat i la senzillesa humil, que tenen en Crist el seu fonament.

En l'evangeli hem escoltat les paraules de Jesús dirigides al seus deixebles i també a nosaltres: *Deixeu venir els nens, no els exclougueu, el Regne de Déu és per als qui són com ells*. El beat Josep Tous d'Igualada va escoltar aquestes paraules i en aquell moment del segle XIX va entendre que Jesús li demanava una congregació que es dedicués a l'educació de les noies. En la formació que té a Crist com a fonament, la persona troba la resposta a les preguntes fonamentals de tot cor humà, pot trobar el sentit de la vida.

Aquesta opció necessària per unes raons concretes en el segle XIX, continua essent necessària, si cap, encara més, en aquest moment de la història del nostre país. En una societat en què impera el secularisme, viure com si Déu no existís, en un món en què vivim la dictadura del relativisme, que no solament nega la veritat i el bé, sinó també la possibilitat de trobar-los; en una societat en què moltes persones lliuren la seva llibertat a l'hedonisme buit i destructor; en aquest nostre món cal una «nova evangelització»; i l'escola catòlica, les vostres escoles nascudes del beat Josep Tous d'Igualada, tenen tota la raó de ser i d'existir. Maldeu per ser el que sou, no perdeu la vostra identitat. Redescobriu el pare i fundador sant que Déu us ha donat. No oblideu la roca de la qual heu estat tallades (cf. Is 51,1).

A Maria, la Mare del Diví Pastor, li encomanem les nostres vides i les nostres realitats eclesials. Sabem que ella ens mira amb amor

de mare i ens porta amb els seus llaços d'amor cap a Jesús, el nostre Bon Pastor. Amb Jesús al nostre costat, amb Jesús al nostre davant, amb Jesús al nostre cor no tenim por de res, perquè, com diu el salm, «la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta».

I al beat Josep Tous d'Igualada li demanem que intercedeixi per nosaltres perquè com ell puguem viure sempre en la «fe i confiança en Déu». Així sigui.

GLOSSA SETMANAL

LA QUARESMA, CAMÍ BAPTISMAL

Amb el dimecres de cendra començarà el camí quaresmal que ens portarà a la santa Pasqua; una Pasqua que aquest any té una especial significació per a tots els qui formem l'Església que peregrina a la diòcesi de Vic. Seguint el Pla Pastoral Diocesà, com a pastor vostre en nom del Senyor us convido a reviuere el do gratuït rebut en el nostre baptisme, sobretot durant la celebració de la Vetlla Pasqual, mitjançant la renovació de les promeses i de la fe baptismals. En el missatge per a la Quaresma d'aquest any el papa Benet XVI ens recorda: «Un nexa particular vincula el baptisme amb la Quaresma com a temps favorable per a experimentar la gràcia que salva. Els Pares del Concili Vaticà II van exhortar tots els pastors de l'Església a utilitzar "amb més abundància els elements baptismals propis de la litúrgia quaresmal" (*Sacrosantum Concilium*, 109).»

El camí de la Quaresma és fet de pregària, en l'escolta abundant de la Paraula de Déu; de dejuni, en la lluita per la llibertat interior, i d'almoïna, en el camí de la caritat solidària amb els més pobres. Són aquestes les paraules que ressonen en l'evangeli que ens serà proclamat en la litúrgia de la paraula de l'eucaristia del dimecres de cendra.

La imposició de la cendra no és un ritua merament exterior; sinó que significa la disponibilitat a recórrer el camí de la conversió cristiana. La conversió que ens demana el Senyor no és la d'un esforç centrat en nosaltres mateixos, cercant les virtuts que més ens plauen, sinó la de la veritable conversió que significa posar-nos de cara al Senyor, estant ben atents a les seves paraules per descobrir el que ell vol de nosaltres.

En el llibre del profeta Zacaries trobem unes paraules que ens poden ser il·luminadores per a iniciar de veritat el camí quaresmal. El Senyor per boca del profeta dona resposta al poble que no sap què fer: *Feu dejunis i lamentacions... però vosaltres no dejuneu pas per mi (7,5)*. I després els recorda el que vol el Senyor: *Judiqueu amb justícia, tingueu els uns amb els altres un tracte lleial i compassiu. No oprimiú les viudes i els orfes, ni els immigrants ni els pobres. No maquineu el mal els uns contra els altres (7,5)*. El poble no ha estat fidel, però la misericòrdia de Déu perdura; per això, en